

Mina Şimal Alioğlu

ARKADAŞLIĞIMIZ SONSUZA KADAR SÜRECEK

GENÇ DESTEK: 50

EDEBİYAT: 22

MİNA ŞİMAL ALİOĞLU
ARKADAŞLIĞIMIZ SONSUZA KADAR SÜRECEK

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Editör: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Genç Destek: Mart 2020

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN: 978-605-311-779-7

© Genç Destek

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42 – Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com – info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi – twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari – www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak

Sertifika No. 40200

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Genç Destek, Destek Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Mina Şimal Alioğlu

ARKADAŞLIĞIMIZ SONSUZA KADAR SÜRECEK

18 Ekim

Ben Doğdum

Yeter artık sıkıldım! Ayaklarımı uzatacak yer kalmadı. Burası iyice küçüldü. Çok da karanlık. Zaten karanlıktan korkuyorum. Tamam, yumuşak bir yer ama artık ben buraya sığamıyorum. İlk günler ne de güzeldi. Rahattım, karanlıktan korkmazdım. Sıkıştım burada. Şu duvarları tekmelemeyi istiyorum. Ben bunları düşünürken o da ne? Sular çekilmeye başladı. Bu zifiri karanlık yavaş yavaş aydınlanıyordu sanki. Işık gittikçe arttı. Gözlerim yandı. Bunlar da kimdi böyle? Korkuyordum! Maskeli, mavi gözlü yaratık beni yumuşak yatağımdan aldı. Yukarıdan bakınca yatağım bir göbeğe benziyordu. Maskeli yaratık sert bir şekilde popoma vurdu. Canım çok acıdı. Ağlamaya başladım. Ben ağlayınca yaratık güldü. Ama sonra bir baktım maskesini

çıkarcınca, normal bir insanmış. Hatta kahraman gibi bir şey, çünkü beni karanlıklardan kurtardı. Doktor dedikleri adam bana güldü. Bir ablaya beni teslim etti. Abla beni yıkadı. Biraz korktuğum için ağladım. Sonra beni örtüye sarıp önceki yatağım kadar olmasa da rahat bir yatağa koydular. Birileri gitti geldi, tatlı konuşmalar duydum, sonra yine havalandım. Abla beni kucağına aldı, odadan çıktık. Kapıda bir sürü insan bekliyordu. Yaşlı bir kadın yanaştı.

“Oy benim güzel torunuma bak! Hoş geldin küçük bıldırcın...” dedi.

Yuvarlak gözlüklü şişko bir adam ise “Annesine ne kadar da benziyor canım yeğenim...” dedi. Konuşmalardan anladığım kadarıyla adı Ayça olan tatlı bir abla yanağımlı okşadı. Herkesin gözü bendeydi. Herkes konuşuyor, gülüyor, nazıkçe örtümün arasından bana bakıyorlardı. Çok heyecanlıydım ama herkes çok büyüktü, ben ise çok küçük. O yüzden hep titriyor, dudak büküyordum. Abla konuştu:

“Bebeği odaya alıyoruz.”

Çok yorgundum. Ona baktım. Daha fazla gücüm kalmamıştı ve kucağında uyudum. Uyandığımda, melek gibi birisinin kucağındaydım. Onca kalabalık içinde hiç bu kadar güzel birisini görmemiştim. İpeksi kahverengi saçları vardı. Beni kollarıyla sarmış, sıkı sıkı

tutuyordu. Uyandığımı görünce, “Hoş geldin bebeğim. Tatlı kızım benim. Ne kadar güzelsin sen...” dedi. Melek kadının yüzüne baktım. Hiçbir şey anlamamıştım.

“Ben annen. Bundan sonra her gün seninle beraberiz. Sen de Kiraz’sın. Benim bir tanecik kızım Kiraz.”

Kiraz mı? Benim adım Kiraz mı? Bu güzel kadın da benim annem mi? Böyle bir sürü soru geçti aklımdan. Ardından bir adam geldi. Annemi alnından öptü. Bana baktı:

“Benim minik kızım, güzel kızım. Tıpkı annesi...” dedi gülümseyerek ve anneme baktı.

Annem beni tedirgin bir biçimde uzattı:

“Al bakalım babası.”

Babamla da böyle tanışmış oldum. Beni öptü, sevdi babam. Yorgun gözlerime bakarak, “Uykun mu var senin?” diye sordu.

Ben de yine dayanamayıp uyudum. Bu odadaki günlerim uyuyup uyanmakla geçti. Ben hep burada kalacağım sanıyordum ama bir gün yaşlı kadın, babam, annem ve ben bu hastane dedikleri yerden bir sürü eşya ile ayrıldık. Garip bir şeye bindik. Yaşlı kadın, yani annemin söylediğine göre anneannem, öndeki alana oturdu. Babam da. Annem ile ben arkaya oturduk. Yol boyunca bana baktı durdu. Beni okşadı, öptü. Ben de ona baktım. Beni sevmesi hoşuma gidiyordu.

Bir süre sonra annemlere göre “ev” denilen yere geldik. Ev, içinde birkaç oda olan kapalı sıcak bir yer galiba diye düşündüm. Tıpkı anne karnı gibi. Annem anlatmaya başladı:

“Anneannen bir ay bizde kalacak. Baban işteyken bana yardım edecek. Ama biz seninle bu evde ne eğleneceğiz biliyor musun? Anneannen sana patikler öğrecek, biz de oyunlar oynayacağız.”

Anneannem bizi gülümseyerek izliyordu. Sonrasında uyudum galiba.

Uyandığımda annem ve babam yanı başımdaydı. O anlar çok keyifliydi...

Babam, annemle beni öptükten sonra gitti. Anneannem hep uyuyordu. Sebebini bugün öğrendim. Annem soruyordu:

“İlaçlarını içtin değil mi?”

“İçtim kızım.”

“Aman! Sakın ilaç saatini unutma olur mu anneciğim?”

Annem bana en güzel ninnilerden okudu.

Evimdeyim

Uzun süre günlerim hep böyle geçti. Huzurlu, mutlu... Bir dört dokuz yaşına bastıktan sonra çok şey değişti. Babamla güzel bir sabah geçirmiştik. Babam beni öptü ve gitti. Gittikten bir süre sonra perişan bir halde geri geldi. Annem hemen babama bir su verdi.

“Ne oldu? Çok kötü görünüyorsun...” dedi.

Babam boynunu büktü:

“İşten çıkarıldım.” Eve bir sessizlik çöktü. Kötü bir şey olduğunu anlamıştım. “Zaten zar zor geçiniyoruz. Artık bir bebeğimiz de var, ne yapacağız?”

Annem babamın omzuna dokunarak, “Niye bu kadar üzülüyorsun? Her şeyin bir çaresi vardır...” dedi ama o da üzgün görünüyordu. En neşeli anneannem görünüyordu. O hep mutluydu, onu çok seviyordum.

“Güzel oğlum, güzel kızım, siz ikiniz de okumuş insanlarsınız. Cengiz oğlum, sen kendine göre bir iş elbet

bulursun. Kızım sen de matematik hocasıydın. Sen de girersin bir okula, dershaneye...”

“Anneciğim çalışayım da Kiraz var, ona kim bakacak?”

“Ben bakarım. Destek de olurum. Ben ölmedim daha. Siz yeter ki geçiminizi sağlayın.”

Annem ve babam birbirlerine baktılar. Sonra gü-lümsediler. Ben de kendimi daha... Hımmm... Nasıl derler? Huzurlu... Evet huzurlu hissettim galiba.

Annem hemen babamla birlikte bilgisayar başına geçti. O alet ne garip bir şey.

Annem, yüzüne vuran mavi ışık karşısında çok il-ginç görünüyordu. Parmak dansı yaparak bir şeylere bakıyordu. Anneannem bana bakıyor, ben ona bakıyor-dum. Anneannem bana tek gözünü kırparak havalı bir hareket yaptı. Bu hoşuma gitti. Nasıl yaptığını merak edip soracaktım da... Evet, konuşmayı bilmiyordum ta-bii. İnşallah büyüyünce ben de konuşabileceğim. Bazen ağzımı büzüp açıyor ve kelimeler söylemeye çalışıyorum ama sanırım anlamsız sesler çıkarıyorum.

Gülümsedim anneanneme ve annemle babam bil-gisayarla oynarken biz de anneannemle şarkı söyledik. Yani ben onun ninnisine eşlik ettim.

Ertesi sabah annemle babamın kavgasıyla uyandım:

“Ben nereden bileyim senin işten çıkacağını! Hesap yapmıştım zaten, halledecektim!”

Babam öfkeli bir sesle konuşuyordu:

“Ben senden saklasam çok kızarsın ama!”

“Bu büyük bir şey değil ki Cengiz, amma büyüttün!”

“Büyüttüm ha, büyüttüm öyle mi? Ben mi büyüttüm yoksa senin cimi bilmem ne marka ayakkabın mı? Bu ne bu fatura?”

Daha fazla bu kargaşaya müsaade edemezdim. Ağlamaya başladım. Annem bana bakmaya geldi.

“O kadar bağırdık ki bak uyandı kızım...” dedi.

Beni kucağına aldı.

“Geldim kızım. Tamam, şışşt!” diyerek beni sakinleştirmeye çalıştı. Ağlamaya devam ettim işte! Babam da geldi. Beni annemin kucağından aldı ve öptü. Sonra anneme döndü:

“Özür dilerim Lale. Biraz fazla tepki göstermiş olabilirim. Bir daha seni de kızımızı da üzmeyeceğim. Biraz sıkışacağız ama sen her şeyin en iyisine layıksın: O cimi ayakkabılarından da alırsız sana.”

Annem gülümsedi:

“Ben de özür dilerim. Ayrıca Jimmy Choo o ayakkabılar.”

Sonra gülüşüp sarıldılar. Sonunda! Birbirlerinden özür dilediler. Heh, benim isteğim de buydu.

Annem saatine bakarak, “Ben Melis ile buluşacağım. Sen ne yapacaksın, evde misin?” diye sordu.

“Biraz dinleneyim bir de dün baktığımız ofislere bir gider bakarım.”

Annem garip bir gülümsemeyle, “Ne dinlenmesiyse?” dedi sessizce ve bana döndü:

“Hadi kızım biz de hazırlanalım.”

Uzay ve Melis Teyze

Hava ılık ama rüzgârlıydı. Sahil kenarındaki parka geldik. Buraya anneannemle de birkaç kez gelmiştik, hemen tanıdım. Çok huzurlu bir yerdi. Hem sabahki kargaşadan sonra da bana iyi geldi. Annem arabamı durdurdu, gözlerini kıstı ve kendi kendine mırıldadı:

“Hah, orada!”

Biraz daha ilerledikten sonra annem ve Melis Teyze birbirlerini görür görmez sımsıkı sarıldılar.

“Çok özledim canım ya!”

“Sorma ben de. Nasılsın?”

Klasik bir yetişkin konuşması yaptıktan sonra Melis Teyze bana döndü:

“Ne kadar da çabuk büyümüş Kiraz! Ben gördüğümde üç aylıktı.”

Bir dakika! Melis Teyze beni gördüyse ben neden hatırlamıyordum? Dünyaya gelişim olay olmuştu tabii, bizim eve gelip bana bakarak her “Ay çok tatlı!” diye-ni hatırlayamazdım değil mi? (Azıcık ukalalık hakkımdır!) Neyse...

Annemler sohbet ederken ben de çok sıkılmıştım. Onlar “çocuk” muhabbetine başladıktan bir süre sonra çocuk arabalarını birbirine çevirdiler. Böylece ben de Melis Teyze’nin çocuğunu görebilecektim.

Adı Uzay’dı. Koyu renk gözleri çok ilgi çekici bir oğlandı. Şişman değildi ama zayıf da değildi. Yanakları tombuldu. Turuncu-mavi bir beresi vardı.

Dikkatlice Uzay’ı süzüyordum ki...

“Hey! Ne bakıyorsun öyle! Konuşmayacak mısın?” deyiverdi.

“Oh be! Sonunda, konuşacak birini buldum.”

“He he! Tüm çocuklar benimle konuşmaya bayılır. Anlat bakalım dert ne?”

“Dert mi?”

Yeni tanıştığım birine dertlerimi anlatabilir miydim? Emin değildim ama şu kesin: Herkesin bir arkadaşına ihtiyacı var. Ve ben de yeni arkadaşım ile dertleşmek istiyordum.

“Hımmm... Şey yani... Anladıklarımı bakılırsa...”

“Anlat anlat... İçini dök, rahatlarsın. Çok sıkı bir dostumdur. Her çocuk benim dostluğuma bayılır.”

“Daha dokuz aylıkken kaç dostun var acaba?” dedim.

Sanırım yeni arkadaşım biraz kendini beğenmiş biriydi. Hep kendini övüyordu. Ama sonra, “Yani kuzinim Işık ve komşumuzun oğlu Faruk. Ama Faruk taşındı. Bu arada ben dokuz aylık değil on bir aylığım aslında. Ben iki on yaşındayım. Hadi anlat artık!” deyince güldüm ve samimi, komik biri olduğunu düşündüm.

“Tamam. Yani, bilmiyorum. Sanki annemle babamın araları biraz bozulmuş gibi geliyor. Hayır! Kötü değil ama...”

Uzay’ın gözleri ve kulakları başka bir konuşmayı dinler gibiydi. Ben de onun baktığı yöne baktım. Annem diyordu ki:

“Hava da pek soğudu. Şu karşıdaki kafeye geçelim.”

“Olur canım.”

Karşıdaki kafeye doğru arabalarımızı sürdüler. Uzay o sırada uyuyakaldı. Bebek dostluğunun da böyle riskli yanları var tabii. Ben de anneleri dinlemeye başladım. Büyüklere dinlemek keyifli olabiliyor, yeni bilgiler öğreniyorsun.

Melis Teyze sordu:

“Hımmm... Eşinle aranız nasıl peki?”

“İyi, mutluyuz da...”

Annem bir süre bardağıyla oynadı. Sonra Melis Teyze'ye döndü:

“Sonuçta sen benim en iyi arkadaşımsın. Sana söyleyebilirim. Ben artık Cengiz'in eskisi gibi olduğunu düşünmüyorum. Eskiden her sabah bana güneydin sevgilim derdi en azından. Artık öyle değil. Elimden geldiğince ona sen değıştin dememeye çalışıyorum. Bir de son günlerde biraz atışıyoruz. Normalde hiç kavga etmezdik.”

“Canım evlilikte olur öyle aranızda bazı küçük tatsız atışmalar. Hangi evlilik kavgasız geçmiştir canım? Takma kafana. Peşin hükümlü de olma, hemen değıştiğini düşünme öyle. O da ailesini düşünüyordur. tabii ki işten çıkınca gerilmiştir.”

Biraz zaman geçti. Galiba altı on gün kadar. Babam da birkaç güne kadar işe girecekmiş. Annem ben biraz büyüyünce gidecekmiş işe. Büyüklerin hayatı garip geliyor bana... İşe git-gel git-gel... Hayat hep böyle mi?

Gerçi benim de günlerim uyu-kalktan ibaret ama... Renkli bir hayat nasıldır ki? Bu konuyu düşünmeliyim!

Her sabah olduğu gibi babamı uğurladık. Annem, “Uzaylara gidelim mi Kiraz’ım?” dedi. Biraz düşündüm. Bir tek onunla konuşabiliyordum. Ayrıca onunla kafamı kurcalayan soruyu tartışabilirdim. İnşallah yine uyuyakalmazdı. Anneme cevabım evetti ama “Eveet!” diyemezdim, o yüzden “İyivvv!” diye bir ses çıkardım. Annem ne dediğimi anlamasa da gidecektik zaten. Çünkü dün akşam onu Melis Teyzelerle konuşurken duydum. Söz vermişti gideceğimize.

Melis Teyze, kucığında Uzay’la kapıyı açtı. Annemle selamlaştılar. Bizi de mama sandalyesine oturtular. (Sıkıcı!) Yemekte çok faydalı dedikleri yeşil bir püre vardı. Faydalı olduğu kesindi: Zaten tüm faydalı şeylerin tadı kötü! Annelerimiz ağızımıza bu yeşil püreyi tıkıştırırken bir yandan da sohbet ediyorlardı. Biz de Uzay’la yemeyip püskürtmeyi, ağlamayı ya da annelerimiz kaşıktan uçak yaparken (Ne saçma oyun! Kaşıktan uçak olur mu hiç?!) başımızı aniden çevirip üstümüze dökerek yemekten sıvışma işinden tamamen vazgeçmiştik. Çünkü anlamıştık ki, annelerinde sonunda yedirir! Ve maalesef de hep haklılar! O yüzden hızlı hızlı yiyip şu sandalyelerden kurtulup özgürlüğümüze emeklemeye karar verdik. Son